

Antidogma - A terror elleni világháború legfőbb vesztese

2011 november 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Soros György ugyan módszeresen az európai gazdasági helyzet miatt kongatja a vészharangot (hátha nincs még eléggé pánikhangulat e nélkül is), volt üzlettársa, Jim Rogers szerint azonban az Egyesült Államok „nagyobb pácban van, mint gondolnánk”{...}

{...}, ugyanis „mélyebb strukturális problémákkal, nagyobb külkereskedelmi hiánnyal és magasabb eladósodottsággal” küszködik, mint Európa. Nem csoda.

Amerika az utóbbi évtizedben többet herdált el a „terror elleni világháborújára”, mint amennyit annak idején a második világháborúra költött.

A Providence-i Brown Egyetem Nemzetközi Tanulmányi Intézete 3700-4400 milliárd dollárra taksálja az előbbi költségét, miközben a washingtoni Képviselőház Költségvetési Hivatala (aktualizált áron) 4100 milliárdra az utóbbiét.

A Brown Egyetem számai természetesen eltérnek a hivatalos adatoktól, mert a Kongresszus által háborús célokra jóváhagyott 1300 milliárd csak a jéghegy csúcsa, amely összeghez még hozzá kell számolni a Pentagon egyéb hadikiadásait, a háborúk finanszírozására kölcsönzött pénz kamatterheit, az egész országot hatalmába kerítő terrorpszichózis mintegy 400 milliárdos költségét, nem beszélve a háborús veteránoknak és hadirokkantaknak folyósítandó segélyek és kárpótlások tételéről.

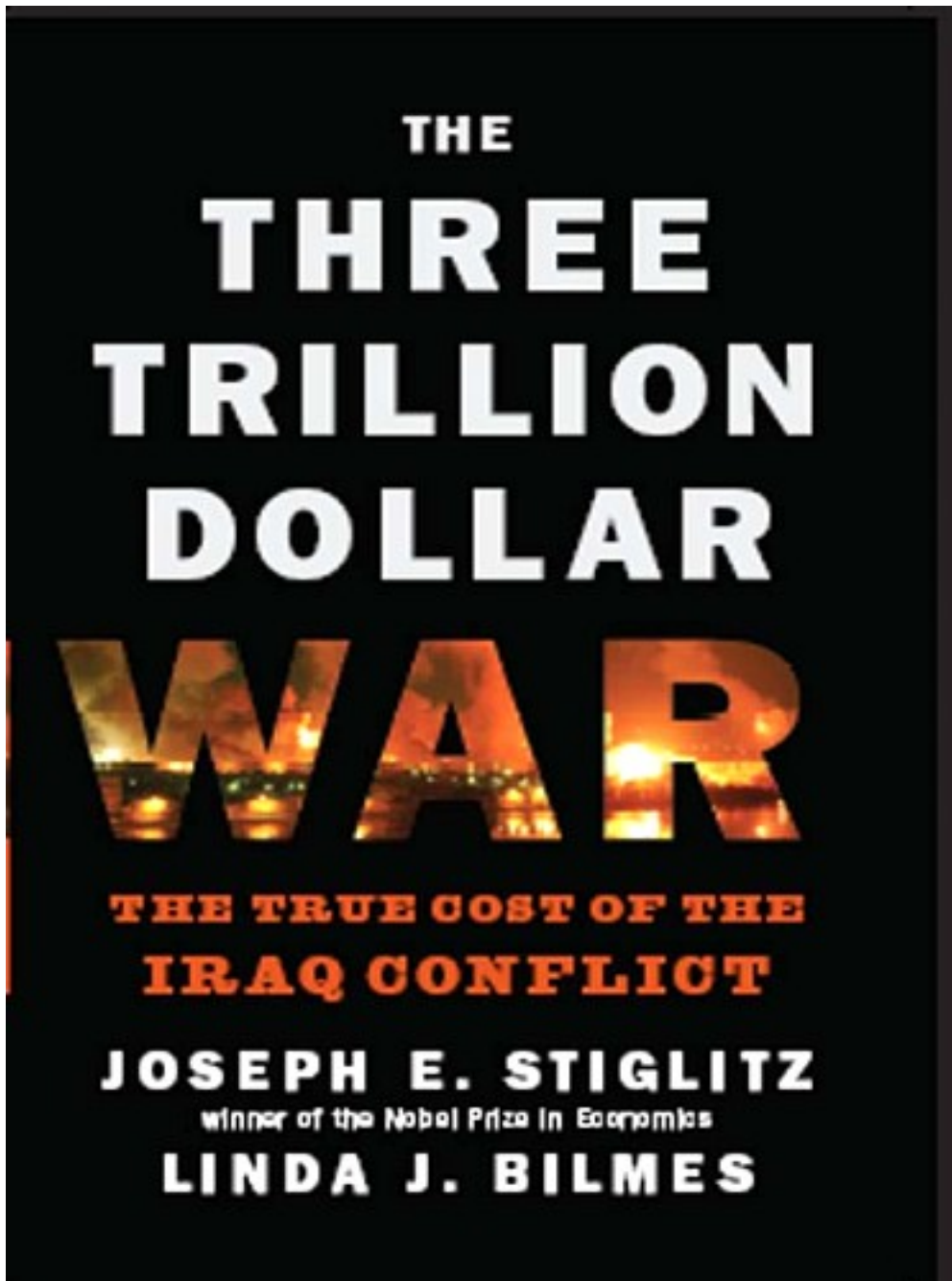
Bizonyos területeken egyébként – nevezetesen az emberveszteségek tekintetében – a Brown Egyetem becslése is nagyon óvatossá válik, és ezt a jelentés kommentárjai nem is titkolják. Eszerint világszerte összesen 225-258 ezren haltak volna meg az amerikai háborúk következtében, ebből a harc közben elesett amerikai katonák egészen csekély hányadot, alig 6100 főt képviselnek.

Az iraki polgári áldozatok száma „csak” 125 ezer, az afganisztániaké 14 ezer lenne (jóval kisebb, mint más források szerint), a háborúk következtében földönfutóvá vált menekülteké pedig 7,8 millió. Ami viszont a Brown Egyetem anyagi jellegű becsléseit illeti, ezek egyáltalán nem számítanak túlzóknak a Stiglitz-Bilmes szerzőpáros témába vágó könyve (The Three Trillion Dollar War, Penguin 2008) ismeretében, amely csak az iraki háború vonatkozásában 3000 milliárd dolláros háborús kiadásról beszél, és a megállapításai nyilvánvalóan drámai korrekciót jelentenek a katonai-ipari komplexum (KIK) megítélésében az Egyesült Államok gazdasági és költségvetési erejéhez képest, mivel a mindaddig gazdaságélénkítő tényezőnek tekintett katonai kiadások immáron fatális teherré váltak.

„Ma Amerikának a munkanélküliségre és a költségvetési hiányra kell összpontosítania. Mindkettő fenyegetést jelent az ország jövőjére, s mindkettő visszavezethető az afganisztáni és az iraki háborúra. A növekvő védelmi kiadások és az elnök adócsökkentései főként szerepelnek abban, hogy a Bush hivatalba lépésekor még 2 százalékos GDP-arányos államháztartási többlet a mostani deficit- és adóssághelyzetbe fordult át”, hangzik a Nobel-díjas közgazdász könyörtelen ítélete („Stiglitz: Így tette tönkre Bush az USA-t szeptember 11. ürügyén”, vg.hu, 2011. szeptember 8.).

Mostanra alapvető fordulat következett be a háborúk és az amerikai gazdaság közötti „organikus kapcsolat” természetében, radikális cáfolataként a második világháború óta folytatott „hadigazdálkodás” erényeit méltató teóriának. Amerika gazdasági helyzete ugyanis időközben jelentősen leromlott a brutális gazdasági visszaesés és az évi 1500 milliárd dolláros (és folyamatosan kumulálódó) szövetségi költségvetési hiány következtében, így korábbi háborúival ellentétben az iraki és afganisztáni konfliktusok költségeit majdnem teljes egészében külföldi (főleg kínai) kölcsönből kénytelen fedezni, amelyet – a dolog sajátosságánál fogva – előbb-utóbb vissza is kell majd fizetnie.

Általánosabban fogalmazva arról van szó, hogy a háború tönkreteszi azt is, aki kirobbantja, adott esetben az Egyesült Államokat, holott a KIK „életfilozófiája” éppen arra a rögeszmére épül, hogy csupán szüntelen háborúskodással lehet megmenteni az USA-t (és végeredményben magát a kapitalista rendszert) a Nagy Pangás nyomán kialakult katasztrofális gazdasági és pénzügyi helyzetből.

Jellemző módon a médiaapparátus ez alkalommal is a szokásos hamisító szerepét játszotta, következetesen elhallgatva a gazdasági és pénzügyi realitásokat és megtévesztő módon prezentálva az USA tényleges állapotát. Valójában ugyanis a „terror elleni világháború”, amelyet Amerika azért indított, hogy ellenállhatatlan „hegemonikus impulzust” adjon a saját hatalmának, a természetek módjára tette tönkre magát Amerikát.

Alapvetően persze nincs semmi újdonság a Brown Egyetem értékelésében, attól eltekintve, hogy egy politikailag sorsdöntő pillanatban született, amikor világszerte és magán az országon belül is jelentősen felerősödött az USA hanyatlási folyamatának az érzékelése. Éppen ezért a „terror elleni világháború” költségeit firtató minden egyes elemzésnek különleges pszichológiai hatás is tulajdonítható, mivel folyamatos „racionális” többletet nyújtanak ehhez, különös tekintettel a második világháború és Amerika jelenlegi háború közötti „antagonisztikus ekvivalencia” érvényesülésére.

Pénzügyileg és gazdaságilag ugyanis a „terror elleni világháború” a költségek megközelítő azonossága alapján a második világháború negatív másolata: ahogyan a második világháború ellenállhatatlanul megteremtette az Egyesült Államok világuralmát, a „terror elleni világháború” ugyancsak ellenállhatatlanul felemészti azt.

Még abszurdabbá teszi a dolgot, hogy a kapitalista gazdaságfilozófia egyik arany szabályát, az értékarányosság elvét megcsúfolva mindez a 2001. szeptember 11-i diverzánsakció következménye, amelynek az átlagos költsége

azok számára, akik végrehajtották (hivatalosan az al-Kaida és Bin Laden), nem haladja meg a félmillió dollárt.

Ha úgy vesszük tehát, Oszama bin Laden végül mégis posztumusz győzelmet aratott Barack Husszein Obama Amerikája fölött. Azzal legalábbis mindenképpen, hogy nolens volens hozzájárult a „Nagy Sátán” gazdasági-pénzügyi megroggyanásához és így az osztatlan világhatalomról szőtt álmainak egyszer s mindenkorra történésztévesztéséhez. A világ maradéka javára.

Gazdag István, demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló